

Farbror Linds frieri : Lustspel i 4 akter

Haglöf, Karl,

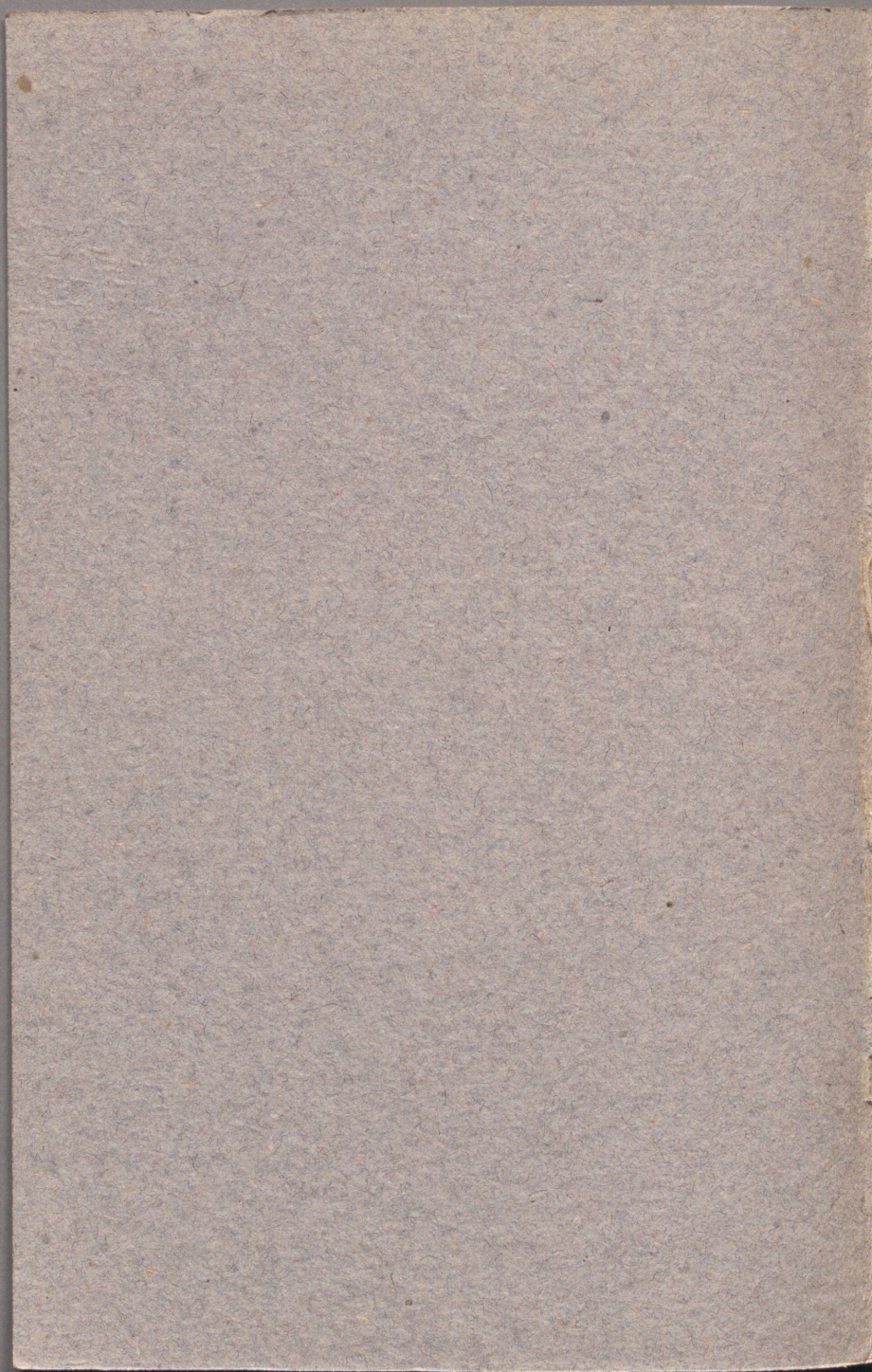
81 F a Br.

HAGLÖF

FARBROR WINDS FREERT

1908

Vitt. Sv.
Dram.
(Per)

Farbror Linds frieri

Lustspel

i fyra akter.

Tredje upplagan.

Författad och utgifven af:

K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge.

Pris 25 öre.

Säter.
A.-B. Bröderna Johanssons tr.
1908

PERSONERNA:

FARBROR LIND, 70-årig änke-man.

KLAS, gubbens son.

KLARA, dotter till klockaren vid kyrkan.

FINA, köksa hos prästen.

*(Första akten försiggår i Farbror Linds hem,
andra akten i Klockargården, tredje akten i prestens
kök, fjärde i Farbror Linds hem).*

FÖRSTA AKTEN.

(Å scenen ett skåp, gamla stolar, ett bord och gamla paltor här och där i största oreda. På bordet ett gammalt stop).

Lind (sittande och stoppande ett par trasiga strumpor). Nog är det tokigt alltid att så gammalt folk som jag inte ska' ha' någon som sköter om huset. Får jag inte sitta och stoppa mina strumpor själf, å laga mat, å bädda sängen, å gå till handelsboden, å tvätta, å diska, å allting. Allting måste jag göra själf. Jag var nog missnöjd på Märta, på den tiden, hon lefde, för det hon inte var så värst förtfärdig, men jag ser nu, det är väl värre ändå te å vara ensam. Hå hå, ja ja! Jag, som har pluringar, kunde förstås ha råd att ta' en piga, men de ä' bara pack te å ha pigor. An är det det ena felet, än är det ett annat, å alltid ha dom nå' upptåg, som retar gammalt folk. Om jag ändå vore af med den här eländiga gikten i det högra benet. Och värst är det, när det är mot elakt väder. — Inte förstår jag, hur pojken Klas, som for till Amerika på åttitre, kan vara så hårdhärtad och inte fara hem och se om mig på gamla dar. (Tar sig en dryck ur stopet.) En stackare kan just få vara ängslig många gånger. Om Märta lefde, hade jag väl någon att trygga mig till då. (Kastar från sig strumpan på bordet.) Nej, det här lifvet tröttnar jag upp med. Det är då väl att jag är rik, så att jag slipper svälta på köpet.

Det måtte väl ingen ska' ha' varit här och rört mina penningar i skåpet; jag har då dom och det är just enda trösten också. (*Går fram till skåpet*). Jaså, reverserna äro kvar, ser jag, å plånboken — — (*ängsligt letande*) hvar i all världens dagar är hon då, ha tjufvar varit hit och tagit henne. Ska' det bli det ena eländet på det andra. (*Springer ursinnigt af och an*). Det var det värsta som har händt mig i mitt lif. (*Kännande i ytterrocksfickan*). Der är hon ju, å Gud ske lof; en stackare kan vara så glömsk, jag har ju själf lagt dit henne. Jag började just bli ängslig. Det ser då ut här, så jag kan just skrämman folk, om det komme någon hit. Men hur skall gammalt folk kunna hålla snyggt hemma. Det är då en omöjlig sak.

Jag ser ingen annan råd än jag lär väl gifta om mig. Jag är litet till åren, men — — — gubben har penningar, och jag är säker på, att jag kan få en vacker fästmö än, jag. Den där klockarns flicka Klara, är en galet söt och snäll flicka, och klockarns dom tycks vara ett beskedligt folk. Fadren åt Klara, Frölin, har ju inte mer än sex eller sju hundra kronors lön, så dom kan inte ha så fett hemma, hon skulle sätta värde på att få en rik karl. Om jag skulle gå till dom och liksom fria. Jag får väl sätta på mig klädesrocken och nya handskarna och rent på halsen och gå dit ett slag. Så får jag väl ta med mig reverserna och plånboken och låta dem se hvad jag väger, få se — — —. Det är inte i hvar gård dom har 16,000 på banken, 17,500 i rena reverser, å ändå nära ett tusen i plånboken. Nänejmen! Jag förstår att pojken Klas har väl gått åt i Amerika, efter jag inte hör något af honom, och då har jag ju ingen närskyld att ge pengarna åt. Får jag strumporna färdigstoppade, ger jag mig bums ästad på friarefärd. Jag går

till klockarns först. (*Det knackar på dörren*). Stig in! Jag kunde just tro att det skulle komma folk; när det ser så der osnyggt ut.

Klas (*klädd i reskappa och resväska i handen*): God dag, far, hur står det till med er? Nu är jag hemma från Amerika.

Lind (*vådlös och förlägen*): Är det verkligen du, Klas, jo, käre söte — — — jo, nog mår jag bra; ja, inte så bra heller, jag har fått gikt så galet i det här högra benet. Hur mår *du* nu för tiden? (*Skakar hand*).

Klas: Jo, tack bra. Hur har ni stått på er medan jag har varit borta.

Lind: Åh, hoj gosse, lefver du än, har du letat dig till Sverige igen. (*Gråtande*). Aldrig trodde jag att jag skulle få se dig mer inte; aldrig i världen. Jag satt nyss och tänkte på dig. Välkommen hem, gosse! (*Släpande fram en stol*). Sätt dig ner så jag får tala vid dig.

Klas (*hänger kappan på en krok*): Det var då väl att far lefver och är på benen, men nog måtte väl far vara bra nog skral, ser det ut.

Lind: Ja, gunnå' det så visst! Alderdomsbräckligheterna och sorger håller nästan på och tar dö'n på mej, och så har jag den välsignade gikten i det här benet.

Klas: Ja, ni har det nog inte för bra då, ser jag. Å mamma hon vardt död i våras, har jag hört.

Lind: Ja, vardt hon inte det; hon gick *hem* från mig hon. Ja, hon var skral hon med; det är inte så godt att vara gamla.

Klas: Nänej men. Har ni ingen som sköter om er håller? Har far varit ensam ända sen mamma dog?

Lind: Ja, jag har väl det. Men nu börjar jag att tröttna upp med att vara så där ensam. Jag ser mig ingen annan råd än att gifta om mig.

Jag har tänkt gå till Frölins Klara och tänkte mig just dit för att höra om inte hon vill ha mig till gubbe.

Klas: Har far kommit på sådana tankar?

Lind: Nå än du då, är du gift kantänka?

Klas: Nej, visst inte, jag är nog ogift än. Men inte kan det vara fars uppriktiga mening med att gifta om sig. Ni är ju sjuttio år och vid er ålder får man väl inte någon fästmö. Ni skämtar väl?

Lind: Åh, gosse, nog blir det bra med den saken. Jag har schablar jag, och flickorna vilja så gerna bli rikt gifta. Dom räknar ut att jag skall dö i rappet och så få de mina penningar, tänka de. Jag förstår nog, jag.

Klas: Ja, lycka till då far, att det lyckas bra för er, jag vill så gerna att ni får någon som sköter om er på gamla dar, och i vår reser jag tillbaka till Amerika.

Lind: Jaså du gör det — — jaså — du gör det.

Klas: Nu får jag lof att fara till stationen efter min koffert, adjö så länge.

Lind: Sådana äro barnen. De gamla få sköta sig själfva bäst de kunna. Hå ha, ja ja! Det är minsann inte för roligt att vara klen, ska' jag säga. Nu skall jag plocka ihop och så kilar jag iväg till Klara ett slag medan Klas är till stationen efter sakerna.

Slut på första akten. Ridån faller.

ANDRA AKTEN.

(Hemma hos Frölins Klara. Klara sitter och väntar. Det knackar på dörren).

Klara: Stig in! *(Talar för sig själf)*: Undrar

hvad jag nu får för främmande, det är väl bara Fina, förstår jag.

Lind: God dag, Klara, åh så bra att du var hemma.

Klara: Det är väl inte mig farbror vill träffa. Pappa är inne på sitt rum, var så god och stig på. *(Går och öppnar dörren till andra rummet).*

Lind: Nej håll du, tösa lilla, du tar felt; det är allt dig det gäller.

Klara: Kära farbror, hvad är det då frågan om. Ni har väl inte några hälsningar till mig från Amerika.

Lind: Nej, inte det ärendet, men annars kom Klas hem i dag. Jo, ser du, Klara, jag börjar tröttna på det där släpet därhemma. Du kan tänka dig att det inte är för roligt för en person i min ålder att själf sköta om hushållet. Jag har tänkt höra efter om inte du Klara skulle vilja bli matmor i gården?

Klara: Farbror menar, att jag skulle ge mig dit som piga.

Lind: Nej, det var inte meningen, jag har tänkt, ser du, att skaffa mig en hustru.

Klara: Hvad säger farbror, ska' farbror ha' tant Johanna då? Jag har hört glunkas, att hon inte skulle ha något däremot.

Lind: Kära du, nej. Skulle den, som har pengar på banken och är litet förmögen dessutom, ta' en sådan gammal stackare, nej, dig vill jag ha, dig och ingen annan. Klockarns Klara vill jag ha och henne skall jag ha. Ta' inte illa upp, barn. Du får gård och hem och rå dig själf, duger inte det kanhända?

Klara: Nej, hvad i alla mina dar säger farbror, skulle jag gifta mig med farbror? Ni är allt bra skämtsam i dag, tror jag.

Lind: Visst inte, det är mitt fulla allvar.

Klara: Det skulle allt se ut det, om farbror

Lind skulle gifta sig med en sådan flickunge som mig. Lämpligare kan allt farbror få.

Lind: Å, min sockergris (*närmar sig henne*), jag tror att Klara och Lind blefve ett bra par, jag. Du är ung och vacker och jag skall försöka att bli barn på nytt. Förstår du! (*Fattar Klara om lifvet*).

Klara: Bästa farbror, ni må väl hålla er i skinnet, och dessutom är jag alldeles för ung åt er. Jag hoppas, att farbror ursäktar, att jag måste ut i köket och se efter soppan. (*Går åt dörren*).

Lind: Jag skall strax gå, men vill du inte vara så snäll och tänka på saken litet närmare. Du ser, att jag behöfver någon att hålla mig till. Gikten tar väl snart dö'n på mig och sedan kan du som en förmögen enka bli gift med själfva presten, förstår du.

Klara: Det låter vackert, det där, men mig får allt farbror slå ur hägen. Jag lefver så gärna ogift.

Lind: Var nu inte så omöjlig, flickstumpa (*Fattar hennes hand*). Vi bli så lyckliga, du och jag, och du vet, att du blir mor i gården och så vill jag att du skall ha' hand om kassan, förstår du.

Klara: Tack för godt bud, men det är nog säkrast, att farbror är kassör själf.

Lind: Var nu inte så omöjlig. Jag skall bli så snäll, så snäll (*klappande Klara på axeln*) mot dig bara du ändå lofvar att bli min lilla gumma. Hvarför kan du då åtminstone inte lofva att tänka på saken.

Klara: Jo, det skall jag göra, jo, det skall jag visst göra.

Lind: Tack för det då, tack ska' du ha' Klara. Å nu hoppas jag, att du blir medgörligare en annan gång. Nu går jag in till din pappa ett slag. Adjö med dig, gullhönan min. (*Famnar efter henne*). Vi råkas snart igen.

Klara: Fy skäms, farbror! (*Springer ut*).

Lind (*för sig själf*): De här barna, dom ä' så dumma och tillgjorda. Tänk om hon sagt ja rent ut och fått sig en rik och förmögen karl, det måtte väl ha varit bättre upp det. Ähja, än är inte hoppet ute. Jag går in till Frölin själf, jag, och talar reson med honom, och se'n tror jag allt att flickstumpan får lof att ge med sig. Var säker på, Klara du, att Lind ger sig inte så lätt, han. (*Lind tar käpp och hatt samt knyttet med reverserna och går ut*).

Fina (*klädd som köksa, med schal öfver axlarna, kommer in och börjar nyfiket snoka öfver allt i rummet*). Fröken är inte inne, ser jag. Det var förresten roligt, att jag fick tid att se litet hur hon har det i sina gömmor. Tänk om jag hittade några kärleksbref, men dom har hon nog låst in, fårstår jag. Men se, de här frökuarna dom får bara sitta och läsa romaner och titta i album och virka och sän't där, då andra stackare blott få släpa för andra. Här ligger den ena boken efter den andra uppslagen, men kastad härs och tvärs, jo, det är vacker ordning, äsch! (*Fina kommer därvid att liksom ofrivilligt ramla till åt en stol, hvarvid Klara blir uppmärksammas på hennes närvaro och kommer in*).

Klara: Är det du, Fina, som är här och ram-lar. Hade du ramlat så i fjol, hade du fått gifta dig i år, men det betyder väl bröllop till nästa år.

Fina: Vi skola hoppas det. God dag på dig.

Klara: Jo, god dag.

Fina: Jag måste just springa hit en hand-vändning. Har du hört att Linds Klas har kommit hem från Amerika?

Klara: Jo, jag har nyss hört det.

Fina: Äh, du kan aldrig tro, hvad schangtil han ser ut. Han har blifvit en riktigt herre, me-

dan han var i Amerika. Hvad det skulle vara roligt att träffa honom!

Klara: Det tycker jag med. Vi skola väl sträcka upp oss och stå' och slå för honom, du och jag, ska' vi inte det?

Fina: Kör för det då; men jemt ska' väl du stå framför. Alltid får den fattiga stå efter.

Klara: Å, så du talar. Annars kan jag tala om att jag håller på' att få en fästman. Nu kan du inte gissa hvem det är, det är då alldeles säkert.

Fina: Nej, det kan jag inte. Sjung ut, får jag höra. Du behöfver väl inte vara rädd för att jag skvallrar, jag som har talat om så mycket för dig.

Klara: Jo, ser du, det är en äldre man, som gjort mig sin uppvaktning.

Fina: Du riktigt retar min nyfikenhet, Klara. Kanske länsman? — —

Klara: Hvad du är dum! Jo, ser du, gubben Lind kom nyss hit (jag tror att han ännu är inne hos pappa) och han ville ha mig till fästmö, har du hört så galet?

Fina: Nej, nn börjar det väl barka åt vägarne. Är detta sanning?

Klara: Jo, jo men, så står det till.

Fina: Lycka till då, i alla mina dar! Jojo, fru Lind, det låter inte illa det. Jag gratulerar!

Klara: Men hur tycker du, att jag skall ställa? Gubben är ju omkring sjuttio år — — — en gammal enkling — — — men han lär ska' vara mycket rik. Om jag bara finge hans penningar och sluppe gubben.

Fina: Ja, det vore nog en sak så god som två.

Klara: Jag tror att jag borde träffa Klas först, innan jag gör upp med gubben, kanske —

Fina (*afbrytande*): Det var just det jag vände. Nej, håll i dig med gubben du. Han dör

snart han, och sedan kan du ta' Vilhelm, om du vill han är ung och väntar säkert tills fru Lind åter blir till äktenskap ledig. Klas och jag har annars haft godt öga till hvarandra, ända seden vi gingo i skolan. Kom nu inte och lägg dig emellan. Tag gubben du och blif min svärmor. Hej, hvad glada da'r du och jag skall få på ålderdomen.

Klara: Jag föreslår, att vi byta fästmän,

Fina: Nej, det blir heller intet af. Annars vill, du väl ha' för mycket emellan, ha, ha!

Klara: Den som visste sitt bästa. Men hur skulle jag då ställa med pappa, som blefve ensam?

Fina: Han blefve väl reformator åt barna dina, förstår du!

Ridån faller.

TREDJE AKTEN.

(Rummet är enkelt möbleradt. Fina sysslar med att damma af stolar och bord):

Klara *(som kommer inrusande)*: Jag sprang hit till dig, ty jag såg att gubben Lind kom knogande och då ville jag inte vara hemma.

Fina: Hur så då? Är det rätt att springa bort när fästman kommer.

Klara: Det är skillnad på fästmän, ska' jag säga!

Fina: Fästman som fästman, tycker jag. Hvad annars gamle Lind beträffar, är han allt så god som mången ann'.

Klara: Det vet jag också. Bara han inte vore så gammal och grå. Jag kan förstås aldrig älska honom, som om jag toge en ung karl.

Fina: Bry dig inte om kärleken den här gången. Gubben, som är så rik, tycker jag att du inte borde förakta. Och dessutom får du ju mig till sonhustru, om det blir något af. (*Tittar ut*). Nu tror jag Lind kommer hit, han letar allt rätt på dig. Hör du, Klara, var inte dum nu, gör upp med gubben du. (*Springer ut. Lind kommer knogande in, klädd i stora handskar och bärande paraply*).

Lind: Så hittade jag på dig till slut, flickstumpa. Nu har du väl kommit till klarhet med giftat, förstår jag.

Klara: Inte så alldeles. Jag har inte kommit till någon riktig klarhet ännu.

Lind: Åhjo, det har du väl. Nu har du haft betänketid nog. Få vi inte säga att den affären är klar nu, eller hur?

Klara: Bäste farbror, ni skulle verkligen kunna mena allvar?

Lind: Ja ja men! Härvidlag träffar du ingen bedragare. Sätt dig ned, Klara, så få vi språkas vid.

Klara (*tar en stol*): Men inte vill jag att farbror skall bära sig något opassande åt håller.

Lind: Nej, för all del! Kommer minst af allt i fråga att jag — — Nej då!

Klara: Så oskyldig ni ser ut, och ändå tror jag att — —

Lind: Tro ingenting du, sockernos. Hvad vi skola få det bra när du blifvit min gumma. Vill du inte säga *du* åt mig också?

Klara: Nej, det ber jag att få slippa. Slipper jag inte det, farbror?

Lind: Gör som du vill då. I alla fall så få vi väl gå in till pastorn med samma och ta' ut lysning.

Klara: Är det så brådtom? Vi äro ju inte ens förlofvade.

Lind: Förlofvade, sa' du. Ja, det har tillkommit sådant också på sista tiden. Det visste ingen af

något sådant när Märta och jag gifte oss. Det är så mycket galenskaper nu för tiden.

Klara: Om vi skulle ta' ut lysning nu till påsk; vore inte det snart nog?

Lind: Jo då, vi spar väl till dess då, efter som du så vill. Tack ska' du ha', du är en präktig flicka du. Nu gå vi till din pappa och ackordera med honom om när bröllopet skall bli.

Klara: Ja, kanske det, farbror lille. (*Båda gå arm i arm ut*).

Fina (*kommer in*): Det var väl ändå det löjligaste i mitt lif. Tänk — — Klara och gubben Lind fästfolk — det går samnerligen för långt! Den här gången drog jag Klara vid näsan! Hon gifter sig med farbror och tror, att hon skall få hans pengar, jo pytt! Sonen ärfver väl fadern, antar jag. Klas och jag blir väl ett bättre parti, tycker då jag. Stackars Klara, hvad du är dum, som lät mig instyra dig! Men så får väl jag vara ensam om Klas, och det var då väl. Hon har stått mig i vägen många gånger nog.

Tänk — — jag hörde dem säga, att de skulle ta' ut lysning om tre veckor. Det skall just bli en söt fästman du får, Klara. Tvi vali!

Ridån faller.

FJÄRDE AKTEN.

(*I Linds bostad, samma som i första akten. Klas är ensam hemma*).

Klara (*kommer in*): God dag!

Klas: God dag, god dag! Ser jag rätt, är det inte Klara?

Klara: Jo, så är det. Kanske Klas har nästan glömt bort mig?

Klas: Klas, sa' du. Nej, nog får du väl vara god och ursäkta, att jag tar mig friheten att begagna de gamla titlarne, nog får du väl lof att säga *du* åt styfson din, ska' bli. Hur står det annars till?

Klara: Jo, tack bra. Är inte farbror hemma? Jag är hitkommen för att tala om att jag har ångrat mig och be' farbror slå mig ur hågen.

Klas: Aj, aj, då! Det var tråkigt det, da. Far har väl inte burit sig illa åt på något sätt?

Klara: Nej, det har han inte, men jag är för ung. att ta' en så gammal karl. Var god och hälsa honom det.

Klas: Och detta är ditt orubbliga beslut. Det är sämst för gubben, som är så ensam och måste sköta sig själf.

Klara: A. det måtte väl inte vara någon klagan med farbror. Klas gifter sig ju med Fina och se'n måtte han väl i alla sina da'r få folk om sig, tänker jag.

Klas: Hvad vill det säga? Fina, sa' du, hvem är det?

Klara: Ahja, gör Er lagom dum nu. Jag har väl hört, att Klas och Fina ska' gifta sig. Var inte så förskräckligt rådlös.

Klas: Nej, nu snöar det. Du talar i gåtor, Klara. Hvad är det för Fina?

Klara: Ah, Sundbergs Fina, vet jag, som är köksa i prestgården.

Klas: Jaså hon, henne har jag inte ens talat vid sedan jag kom hem från Amerika. Kom inte med så profetiska nyheter. Hon är för resten en flicka, som jag inte kan det ringaste med.

Klara: Säger Klas det?

Klas: Ja, ja, men! Men hvarför får jag inte heta *du* af dig numera. Vi som voro så goda vänner förr i världen. Sätt dig ner en stund. Vi kunna väl ha något att språkas vid om, vi som

inte sett hvarandra på så länge. Kom ihåg att jag vill heta *du*.

Klara: Tack ska' *du* ha för det då. Kanske du har fästmö, och om så är passar det väl inte att jag sitter här och pratar med *dig*.

Klas: Nej, då! Jag är fri som fogeln. Men hur skulle det vara om du och jag skulle slå oss ihop, Klara?

Klara: Det skulle just se ut det, om jag toge *dig*. Då refve väl Fina sönder mig i tusen bitar. Men annars, nog passade det bättre än att jag gifte mig med farbror.

Klas: Jag tycker så med. Och far, han tar nog inte illa upp det, så mycket känner jag gubben.

Klara: Men männe det är rätt att jag gör upp någonting med *dig*, förr än jag gjort klart med farbror.

Klas: Tack för det att du är beskedlig, annars kan han ingenting göra vid att du slår upp med honom. Hör du Klara, säg om du är med på att vi ta' hvarandra. (*Flyttar stolen intill henne*).

Klara: Ja, så gärna så. Bara inte Fina blefve så förbittrad på mig.

Klas: Hon är väl inte någon förmyndare för *dig*?

Klara: Det är hon inte.

Klas: Nå, uppgjort då. (*Fattar henne om lifvet. Fina kommer in*).

Fina: Jo, här bär man sig snyggt åt. Jag träffade nyss farbror Lind, som gått och sökt *dig*, Klara, och har varit både till er och prestgården, och jag började just tänka att det skulle vara på det här viset. Jaså, du är inte bättre människa, Klara! Var det inte det jag kunde tro! Har du inte bättre vett, Klara, än att så där bedraga gamle farbror Lind? Och så sökte du inbilla mig att det skulle vara visst mellan *dig* och farbror. Det kan man kalla uppriktig vänskap.

Klas: Bästa Fina! Hur skall jag förstå det här? Inte måtte väl du vara mor åt Klara, efter som du så närgånget läxar upp henne.

Fina. Nej vore jag mor åt henne, hade hon nog minsann fått lära sig bättre vett. Är det rim och reson att ställa sig in hos hvar karl hon ser. Hvad skall för öfrigt farbror Lind säga om han visste att hon har tocka upptåg i hans frånvaro?

Klas: Jag ber dig, Fina, att du är lagom ond. Inte är det värdt att du förargas öfver oss, och hvad vi ackordera om, rör väl inte dig.

Fina: Det förstås, men jag tycker du kunde fått lika lämpligt på annat håll. Hvarför skall jag alltjämt stå efter då andra flickor få fästmän? Vore inte en ann' så god som en ann'?

Klas: Det är nog möjligt, men inte så att förstå, att du faller mig i smaken. Du kan ju ta' far så gärna, så får du i alla fall fästman.

Fina: Kunde just tro det, att jag skulle ha' gubbkraken, nehej!

Klara: Jaså, det låter så nu. Han var ingen gubbkrake sist vi taltes vid, när du ville att jag skulle ta' honom, men nu — —

Fina: Eftersom jag tycks vara öfverflödig här, så kan jag nog gå min väg. Adjö med er! (*Går ut.*)

Klara: Jag kunde just tro, att det skulle bli en sådan uppståndelse.

Klas: Hon förefaller mig vara rätt nedrig i sitt tänkesätt och sina handlingar och mig behagar hon inte. Nej, Klara, dig eller ingen! (*Fattar hennes hand.*)

(*Farbror Lind träder in.*)

Lind: Jag tror det är som man säger, när katten är borta, dansa rättorna på bordet, hur är detta att förstå. Du har redan tröttnat af mig, ser jag. Jo, jo, lika barn leka bäst.

Klas: Blif inte ond nu, far. Klara är här för att slå upp med er, och då förstår ni väl att det passar bättre att jag tar henne. Tror inte far att detta blir bättre, och då stannar jag hemma, och vi ska nog sköta er på ålderdomen.

Lind: Jaså, jaså, är det på det viset?

Klara: Kan farbror förlåta mig, att jag burit mig så oförståndigt åt, jag började inse, att jag inte — — hm kunde älska farbror tillräckligt och då ville jag hellre göra slut, ju förr dess hällre.

Lind: Det var nog förståndigt gjort af dig, Klara. Och här har du min hand på att vi ä' lika goda vänner för det. Det är lika bra, bara du blir matmor i gården, hvem du gifter dig med.

Klara. Tack ska' farbror ha' för det ordet. Jag hoppas nu att farbror ska' slippa vara piga längre.

Klas. Nå, så är den saken klar. Tack för att jag fick bli min egen svärfar!

Lind: Ja, lycka till nu att allt går bra,

Till mina fäder jag vandrar

Så nöjd, och Klara du får väl ta',

Ditt tycke icke jag klandrar.

Må frid och kärlek ert hem försköna,

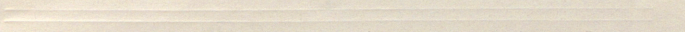
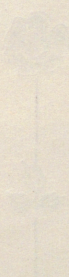
Och lilla Klara vårt lif skall kröna

Så allt blir bra!

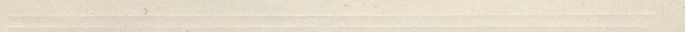
Hå hå, ja ja!

Mel.: Månen vandrar på fästet blå

STÄMPLAD I
KÖNIGL. BOKHÅLLNINGEN
I
KÖNIGL. BOKHÅLLNINGEN
I
KÖNIGL. BOKHÅLLNINGEN
I
KÖNIGL. BOKHÅLLNINGEN

Af samma författare har utgifvits:

I VALET OCH KVALET.

Dramatiserad skildring ur folklifvet i fyra akter.

KÄRLEK OCH HÄMD.

Komedi i 3 afdelningar å 40 öre.

SVARTSJUKA FLICKOR.

Kärleksdrama i 3 afdelningar å 20 öre.

ETT OCH ANNAT FÖR UNGDOM.

Vexelpoem, vers och prosa, å 25 öre.
